

BEELDMEDITATIE

Martin Koster

Gescheurde Christus

Is het niet zo dat geloven in Christus' opstanding uit de doden vraagt op een heel eigen manier naar de mensheid te kijken? Wordt vooral ook niet door Paulus geleerd dat de samenleving van mensen beschouwd wil worden als een lichaam? De één is een hand, de ander een voet, weer een ander vooral oog of oor. Niets is zonder waarde en het een kan eigenlijk niet zonder het ander waarbij het meest bijzondere van deze visie is dat aan de delen van het lichaam die het zwakst *schijnen* te zijn, de grootste eer gegeven wordt. Ik er-vaar het evangelie van de opstanding van Christus uit de doden als ons grote paasverhaal dat we telkens weer vertellen om te blijven geloven in de opstanding van de samenleving. Een samenleving die zich opricht als lichaam waar iedereen zinvol deel van uitmaakt. Een schijnbaar onmogelijk geloof, want zullen er niet altijd mensen buitengesloten worden? En blijkt de christelijke kerk nota bene als voorproef, als proeve van het Lichaam van Christus niet veeleer een ernstig verdeelde Christus te zijn?

Ik kijk naar de 'Gescheurde Christus' van Hannelieke van de Beek en denk: hoe verscheurd ook, er is verbondenheid tastbaar en zichtbaar tussen mensen en er is een verbondenheid waar geen woorden voor zijn.

Ik denk aan een ander beeld: de windselen, waarin het lichaam van Jezus werd gewonden na de kruisafname. Deze windselen zijn op paasmorgen over twee plaatsen verdeeld. De doeken waarin het lichaam gewonden werd, en de doek die het hoofd omwond, liggen apart van elkaar. De opstanding zelf van Christus wordt in het paasevangelie niet omschreven. Maar het zien van de aparte ligging van de doeken heeft een zodanige uitwerking op de leerling die Jezus liefheeft dat hij gelooft. Mij zegt dit geloofsteken van de doeken die apart liggen dat het zichtbaar worden van het lichaam en het zichtbaar worden van het hoofd alles met elkaar te maken hebben. Het zijn twee gebeurtenissen, twee ervaringen, twee belevenissen, maar onlosmakelijk verbonden. Er is een levende band tussen Christus als Hoofd en Christus als Lichaam. Of anders gezegd, een onlosmakelijke verbondenheid tussen het Licht van Gods aangezicht en de kracht die uitgaat van solidariteit tussen mensen. Het zichtbaar worden van het Lichaam van Christus – onvoorwaardelijke verbondenheid tussen mensen – staat in een vreugdevolle en vruchtbare relatie met het zichtbaar worden van het Hoofd... Gods Aangezicht.

Hannelieke van de Beek, Leersum. *Gescheurde Christus*. Samengesteld uit fotografie, hout, lood, spijkers en leisteen, afmeting 30 x 40 cm, c/o Beeldrecht Amsterdam 2004

De evangelist Johannes vertelt dat Maria zich twee keer omkeert op de paasmorgen. Eerst keert zij zich om, weg van het graf, en ziet Jezus staan maar herkent hem nog niet. Alsof zijn hoofd nog omwonden is. Maar als ze haar naam hoort, met andere woorden, haar roeping hoort, dan keert zij zich opnieuw om en roept: 'Rabboeni,' 'mijn meester' en herkent ze Christus' aangezicht. Een herkenning die samenvalt met een tweede omkeer: een *op weg gaan* om met haar Meester samen met vele anderen Lichaam van Christus te zijn. Of liever gezegd: om telkens weer opnieuw met vele anderen Lichaam van Christus te worden. Verscheurdheid te verduren – te boven te komen?

Martin Koster, gereformeerd predikant te Capelle aan den IJssel